

Un jardí petri a les Dolomites

Catinaccio

VERTEX

El llac de Carezza al capvespre, amb les magnífiques parets del grup del Latemar reflectint-se a les seves aigües.

TEXT I FOTOGRAFIES
JORDI FERRANDO

Entre la Val di Fassa i la població de Bolzano, el massís del Catinaccio obre les portes d'un paradís dolomític al Tirol del Sud. Quatre refugis, moltes torres rocoses, un tresmil i diverses vies ferrades configuren l'eix conductor d'una travessa per una de les zones més cobejades de les Dolomites.

El refugi Roda di Vael, punt de sortida de les vies ferrades de l'extrem sud del massís de Catinaccio.

Conta la llegenda que el rei Laurino, colpit per la figura de la jove Similde, la va raptar i després es refugià enmig del magnífic jardí de roses que ell mateix cultivava al peu de les muntanyes. Amagat sota aquell mantell màgic que el mantenia invisible, no es va adonar que el delatari el moviment de les flors al seu pas, fet que va permetre als rescatadors capturar-lo i recuperar la donzella. Enfurismat pel destí advers, el rei llançà una maledicció perquè mai ningú, ni de nit ni de dia, pogués admirar la bellesa d'aquell jardí que l'havia traït... Però es va oblidar que també hi havia les albaides i els capvespres! I és així que les verticals parets del Catinaccio, en alemany anomenat precisament *Rosengarten* (jardí de roses), s'il·luminen i es tenyeixen de color quan el sol acaricia l'horitzó.

La bellesa del lloc ha convertit la zona en una de les més visitades de les Dolomites i ha obligat a regular-ne l'accés principal per evitar massificacions exagerades, principalment durant la temporada estival en què hi conviuen turistes, muntanyencs i molts escaladors, atrets sobretot per les esveltes torres de Vaiiolet, tot un referent per als amants de la corda. La història del massís està lligada a les seves ascensions verticals i a un nom en particular, el famós guia Tita Piaž, conegut com *il diavolo delle Dolomiti* per les seves escalades trepidants. Aquest home va ser durant molts anys el gestor del refugi més gran de la regió, fins que a causa de les seves idees antifeixistes es va veure obligat a deixar el càrrec, però no la seva passió, i va construir un altre petit allotjament just a la vora, dedicat al seu amic i rival Paul Preuss, que encara ara segueix en mans de la família Piaž.

En aquest massís la densitat de visitants és impressionant i durant l'estiu els allotjaments amb prou feines donen a l'abast, sobretot al migdia. Quan cau la tarda, en canvi, molts caminants retornen al fons de la vall i és llavors quan la màgia d'aquest lloc compensa l'esforç de les ascensions. Es podria pensar que no hi ha marge per a la tranquil·litat, però si s'escullen bé els horaris, i sobretot els itineraris, encara es pot gaudir d'una experiència en solitud per admirar amb calma totes les cares d'aquest meravellós jardí petri. Cal tenir en compte que els

camins del massís poden patir modificacions per esllavissades. Convé informar-se'n i estar atents a possibles desviacions. No infralloreu les vies ferrades, sobretot de baixada. L'ambient de la zona és alpí i cal estar atents a no moure pedres per no ferir altres cordades. Els refugis tenen horaris de cuina diferents dels nostres; consulteu-los per no quedar-vos sense sopar; i reserveu abans, sobretot si hi aneu a l'agost! Per últim, no us oblideu de visitar el llac de Carezza al capvespre, quan la paret oest del Latemar s'il·lumina i es reflecteix a les seves aigües.

Un dels passos aeris de la via ferrada Masaré, al grup de Roda di Vael.

1a ETAPA

Accés al refugi Vaiiolet

DESNIVELLS: +400 m, -500 m

DURADA: 4-5 h

El punt de partença és l'aparcament de Re Laurino II (Frommer Alm), on s'agafa el remuntador que porta al refugi Fronza (si voleu afegir desnivell, podeu pujar a peu pel sender 2c). Tot just passada la construcció, en direcció est puja un sender que aviat troba un breu tram equipat amb cables metàl·lics que supera una barra rocosa, a la fi de la qual es troba un pal indicador. A la

dreta s'aniria vers el Passo delle Coronelle, però s'ha de girar a l'esquerra, cap al nord, en direcció al Passo Santner. El fàcil camí està assenyalat amb marques de pintura en forma d'essa. Flanquejant la paret oest del Catinaccio s'arriba a l'atac de la via ferrada, que segueix una sèrie de diedres per trobar sempre el punt feble i continuar escalant fins al coll, on s'acaben les dificultats. Des d'aquest punt ja es pot veure el refugi Santner i la vall que, vers l'est, condueix fins al peu de les torres de Vaiiolet, on es troba el refugi Re Alberto I. El sender baixa en fort pendent per roques equipades amb cables fins a la vall principal, on s'aixeca el refugi Vaiiolet (i el petit refugi Preuss), final d'etapa.

La història del massís està lligada al famós guia i escalador Tita Pia.

Descens del Passo Santner. Al fons, les famoses torres de Vaiiolet i el refugi Re Alberto I.

Arribada al cim del Catinaccio d'Antermoia > (3.002 m) pel seu vessant oest, el més fàcil.

Baixant del Catinaccio d'Antermoia pel seu > vessant est, més vertical i exposat.

Cal anar molt amb compte a les vies ferrades, sobretot de baixada.

2a ETAPA

Ascensió al Catinaccio d'Antermoia

DESNIVELLS: +750 m, -500 m

DURADA: 6 h

Del refugi es remunta vers el nord l'ampla pista que porta al Passo Principe i el refugi homònim. Aquí es veuen ja les indicacions que cap a l'est guien a l'inici de la ferrada

que, primer per feixes i després per cresta, condueix al cim del Catinaccio d'Antermoia (3.002 m), el més alt del grup. La via de pujada no presenta dificultats, però la ferrada de baixada, pel vessant oposat, és més vertical i cal estar atents fins que no s'arriba a la tartera. Aquí es troba el sender 584 que en suau pendent i ambient espectacular porta vers l'est fins a l'estany i el refugi Antermoia.

Camí del Passo delle Coronelle, a primera hora del matí, sota la il·luminada paret sud del Catinaccio.

3a ETAPA

Del refugi Antermoia al refugi Roda di Vael

DESNIVELLS: +700 m, -935 m

DURADA: 7-8 h. Etapa llarga on cal tenir bona previsió meteorològica, encara que presenta molts punts d'aixopluc.

Prop del refugi, vers el sud-oest, hi ha un indicador que assenyala el camí vers el Pas de Laussa, marcat amb el número 583. L'itinerari està senyalitzat amb pintura i

remunta les roques cap a l'oest, en un paisatge lunar i vistes magnífiques del massís, fins al coll on cal girar al sud i canviar de vessant per baixar la vall de Laussa i trobar un estanyol (no sempre amb aigua) i una petita presa artificial. En aquest punt es troba un pal indicador que assenyala l'inici de la ferrada Delle Scalette, que s'ha d'agafar. El descens no és banal i cal estar-hi molt atents, però una vegada passat aquest tram s'acaben les dificultats. Cal seguir després el sender (sempre el 583) fins al refugi Gardeccia, on es troba l'ampla pista que gira al sud i on poc

més tard surt la desviació del sender 540 que porta a Ciampedie, on hi ha els remuntadors vers la Val di Fassa. Aquí es gira vers l'oest i s'agafa el sender 541 (via Delle Falde) que flanqueja tota la muntanya i porta al refugi Roda di Vael.

Dades pràctiques

SITUACIÓ

I PUNT DE SORTIDA

El massís de Catinaccio es troba a les Dolomites, entre la Val di Fassa i Bolzano (Alps italians). El punt de partida de la travessa és el refugi Fronza (Kölner Hütte), al vessant oest del massís, accessible amb funicular o a peu (s'ha de calcular llavors 1.30 h més el primer i l'últim dia), des de la carretera entre Carezza i San Cipriano.

ÈPOCA IDEAL *

De principis a finals d'estiu, segons les condicions de la neu.

MATERIAL

Casc i material de via ferrada. No cal sac de dormir, però sí llençol per passar la nit als refugis.

REFUGIS

La major part dels refugis són privats i no ofereixen avantatges per als federats. El de Vaolet sí que és propietat del Club Alpino Italiano i té acord de reciprocitat.

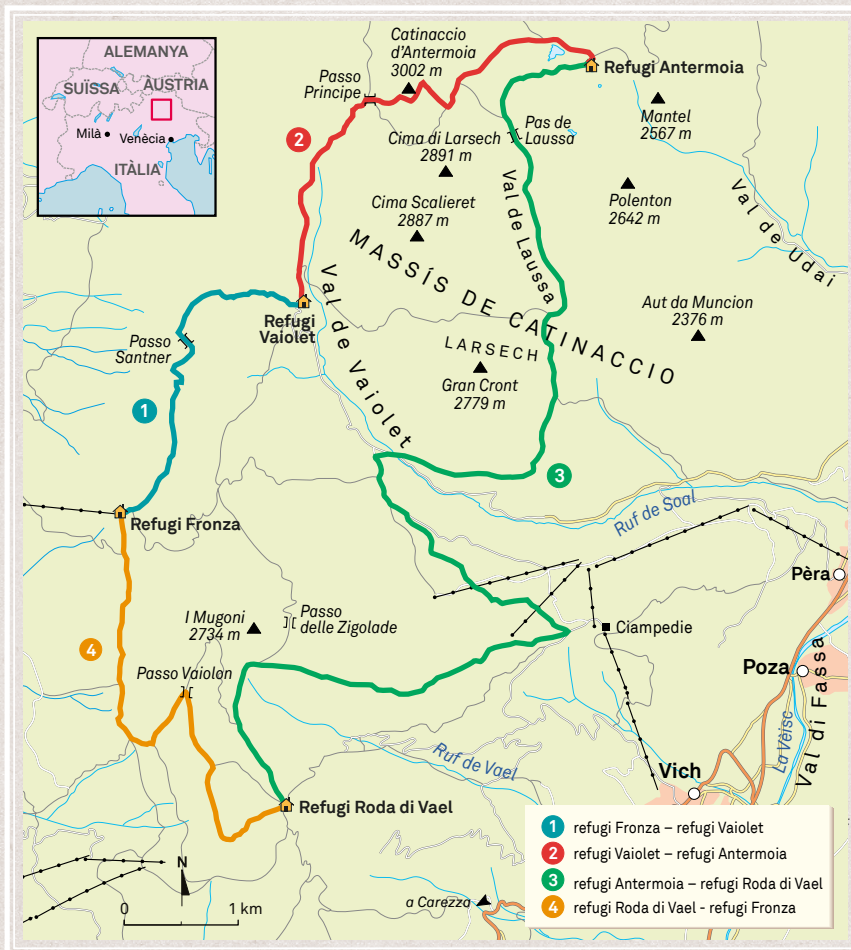
www.rifugiovajolet.com/eng/Default.asp

www.rifugioantermoia.com

www.rodadivael.it

CARTOGRAFIA

Val di Fassa. Escala 1:25.000. Ed. Tabacco.

GEOTEC CARTOGRAFIA

Descarrega't les traces GPS de la travessa al web de la FEEC.

La bellesa del lloc ha convertit la zona en una de les més visitades de les Dolomites.

4a ETAPA

Retorn per les vies ferrades de Roda di Vael

DESNIVELLS: +765 m, -715 m

DURADA: 8 h

Del refugi unes clares indicacions assenyalen el camí que cap a l'est i en pujada porta a l'atac de la ferrada Masaré. Poc després es troba una bifurcació. Cal seguir vers l'esquerra i continuar pujant fins a l'inici dels cables, on s'ataca la ferrada que alterna trams

senzills amb altres de més aeris i exposats. La via no és breu, amb pujades i baixades constants, i cal estar sempre concentrats fins a trobar la desviació que, a l'esquerra (nord), porta amb una altra ferrada més fàcil al cim de la Roda di Vael. La baixada al Pas dal Vaoilon és molt més senzilla, encara que no us podeu relaxar. Un cop al coll, es gira vers l'oest per baixar una dreta canal-tartera i trobar el sender 549, que en direcció nord condueix al refugi Fronza, punt on havia començat el recorregut.